

HOMILIA A LA TROBADA AMB ELS SACERDOTS I RELIGIOSOS

Santuari del Toro 4 de maig de 2019

M'alegra molt celebrar aquesta Eucaristia amb tots vosaltres, germans sacerdots i persones consagrades de la nostra Diòcesi. La celebració d'aquesta Eucaristia posa de manifest la riquesa de la nostra Església diocesana, que ha estat perfeccionada per l'Esperit Sant amb una gran diversitat de carismes i ministeris. Celebrem aquesta Eucaristia en aquest Santuari, casa de Maria, llar de la mare. Ella ens convoca i ens reuneix, com va fer-ho amb els apòstols, després de l'Ascensió. Hem escoltat en el llibre de Fets com els Onze, juntament amb Maria, vivien units en la pregària, en l'espera de l'arribada de l'Esperit Sant.

Créixer en la comunió

És significatiu que en l'oració col·lecta d'aquesta Missa hàgim demanat precisament la intercessió de la Verge del Toro perquè la nostra Església de Menorca creixi en la comunió: "*que els feels de l'Església de Menorca*" -hem dit- "*formin una sola família a la pau*" i "*visquin units en un sol amor fratern*". L'Església és, sobretot, un misteri de comunió dels homes amb Déu, "*un poble reunit en virtut de la unió del Pare i el Fill i l'Esperit Sant*" (LG 4). Aquesta comunió amb Déu dóna origen a la comunitat de creients, que és "*comunitat de fe, esperança i amor*" segons expressió conciliar (LG 8). La comunió és l'entranya mateixa de l'Església. Quan demanam la intervenció de Maria per créixer en la comunió esteim demanant ser de manera més autèntica l'Església de Crist.

En el recent Sínode dels Bisbes sobre els joves, s'ha parlat de créixer en la comunió i s'han traçat tres camins fonamentals per a això. El Papa Francesc ho recull també en la seu recent exhortació escrita per als joves. Es poden resumir en tres paraules: **sinodalitat, corresponsabilitat i acollida.**

Tinc certa por d'usar la primera paraula, "*sinodalitat*", perquè em sembla que s'està abusant una mica d'aquesta expressió, de profundes arrels patristiques, que ve a subratllar el que és l'essència de l'Església. Som un poble que camina junts cap al Pare. Una Església sinodal és una església dinàmica, que camina en la diversitat de carismes i ministeris que l'enriqueixen. Diu el document final del Sínode: "Un tret característic d'aquest estil d'Església és la valoració dels carismes que l'Esperit dóna segons la vocació i el paper de cadascú del seus Membres, a través d'un dinamisme de corresponsabilitat" (DF 123). La comissió teològica internacional ha reflexionat amb amplitud sobre la sinodalitat convidant a créixer en la col·legialitat i a potenciar tots els organismes que afavoreixen la comunió.

La segona paraula està vinculada a la primera, perquè en una església sinodal tots han de sentir-se *coresponsables*. De manera particular, crec que ha arribat el temps de fiar-

nos dels laics, de confiar-hi i avançar cap a una església més participativa, capaç d'apreciar la riquesa de la qual es compon i, especialment, l'aportació dels joves i de les dones. Hem de fer efectiva i ordinària la participació activa dels laics en la vida de la nostra Església.

L'última paraula és *acollida*. Davant el repte de la pastoral amb els joves, el Papa demana amb insistència, crear espais d'acollida, "*espais fraterns i atractius on és visqui amb un sentit*" (CV 216). Les nostres parròquies i comunitats han d'aprendre el camí de l'acollida. Hem de "*crear llar*", "*cases de Comunió*", en què ningú sigui indiferent ni aliè, en la qual es teixeixin lligams constructius, on s'aprengui a perdonar i ser perdonat (cf. CV 217). Els joves ens demanen "*comunitats obertes, vives en la fe, desitjoses d'irradiar Jesucrist, alegres, lliures, fraternes i compromeses*" (CV 220). Com sabeu molt bé, la programació pastoral de la nostra Diòcesi posa l'accent precisament en aquest punt: créixer com a església de portes obertes, com a església que acull tots.

Reunits al costat de la Mare de Jesús en aquest Santuari, li demanam que ens ensenyi a créixer en la comunió, a viure units, formant una sola família.

Per a la missió

Però no podem oblidar que la comunió és per a la missió. L'Església troba la seva raó de ser quan no es mira a si mateixa sinó que mira cap al món. Sant Joan Pau II parlava de "*comunió missionera*" i deia que "*la comunió és per a la missió i la missió és per a la comunió*" (ChL 32). El document final del Sínode parla de "*sinodalitat Missionera*". Créixer en la comunió, ser una Església sinodal és pressupost necessari perquè creixi l'impuls missioner, en el qual s'impliqui tot el poble de Déu. La missió ha de ser una prioritat de tota la nostra Església i de cadascuna de les seves comunitats, en què es precís invertir temps, energies, esforços i recursos (cf. DF 119). Explica el Sínode que la comunitat cristiana està "*cridada a sortir de l'autoreferencialitat del 'jo' de la pròpia autoconservació cap al servei a la construcció d'un 'nosaltres' 'inclusiu envers tota la família humana i la creació sencera*" (DF 125).

La nostra vocació com a sacerdots, diaques i consagrats troba el seu sentit i la seva raó de ser en la missió. Hem estat cridats pel Senyor per participar en l'anunci de l'Evangelí. Diu de manera contundent el Sínode: "*cap vocació a l'interior de l'Església no es pot col·locar fora d'aquest dinamisme comunitari de sortida i diàleg*" (DF 127). Avui donem gràcies per aquesta vocació i missió que hem rebut i agraïm a Déu, de manera especial, els 50 anys de sacerdocí de D. Dimas.

Sant Lluc va voler deixar constància que Maria era al Cenacle al costat dels apòstols, pregant i acollint el do de l'Esperit Sant, que farà sortir a l'Església "*per camins i places*" a anunciar l'Evangelí. En la tradició antiga es diu que també es pot anomenar "*apòstol*" a la Mare de Déu. Un autor del segle VI diu que "*Maria pot ser anomenada apòstol amb tot mereixement ja que ella supera tots els apòstols i des del principi va ser*

comptada entre els apòstols" (Sever d'Antioquia, homilia XIV, 8). De fet, l'amor i devoció a Maria han estat un element decisiu en l'evangelització de molts pobles i també de Menorca. Que Maria, apòstol de Crist, ens ensenyi a ser una Església que no té por de sortir i portar a tots els homes i dones de Menorca la bona notícia que Jesucrist viu i els estima.

HOMILÍA EN EL ENCUENTRO CON LOS SACERDOTES Y RELIGIOSOS

Santuario de Monte Toro, 4 de mayo de 2019

Me alegra mucho celebrar esta Eucaristía con todos vosotros, hermanos sacerdotes y personas consagradas de nuestra Diócesis. La celebración de esta Eucaristía pone de manifiesto la riqueza de nuestra Iglesia diocesana, que ha sido perfeccionada por el Espíritu Santo con una gran diversidad de carismas y ministerios. Celebramos esta Eucaristía en este Santuario, casa de María, hogar de la madre. Ella nos convoca y nos reúne, como hizo con los apóstoles, después de la Ascensión. Hemos escuchado en el libro de Hechos cómo los once, junto con María, vivían unidos en la oración, en la espera de la llegada del Espíritu Santo.

Creer en la comunión

Es significativo que en la oración colecta de esta Misa hayamos pedido precisamente la intercesión de la Virgen del Toro para que nuestra Iglesia de Menorca crezca en la comunión: “que els feels de l’Església de Menorca” –hemos dicho- “formin una sola família en la pau” y “visquin units en un sol amor fratern”. La Iglesia es, sobre todo, un misterio de comunión de los hombres con Dios, “un pueblo reunido en virtud de la unión del Padre y el Hijo y el Espíritu Santo” (LG 4). Esta comunión con Dios da origen a la comunidad de creyentes, que es “comunidad de fe, esperanza y amor” según expresión conciliar (LG 8). La comunión es la entraña misma de la Iglesia. Cuando pedimos la intervención de María para crecer en la comunión estamos pidiendo ser de manera más auténtica la Iglesia de Cristo.

En el reciente Sínodo de los Obispos sobre los jóvenes, se ha hablado de crecer en la comunión y se han trazado tres caminos fundamentales para ello. El Papa Francisco los recoge también en su reciente exhortación escrita para los jóvenes. Se pueden resumir en tres palabras: sinodalidad, corresponsabilidad y acogida.

Tengo cierto miedo de usar la primera palabra, “sinodalidad”, porque me temo que se está abusando un poco de esta expresión, de hondas raíces patrísticas, que viene a subrayar lo que es la esencia de la Iglesia. Somos un pueblo que camina juntos hacia el Padre. Una Iglesia sinodal es una iglesia dinámica, que camina en la diversidad de carismas y ministerios que la enriquecen. Dice el documento final del Sínodo: “un tret característic d’aquest estil d’Església és la valoració dels carismes que l’Esperit dóna segons la vocació i el paper de cada un del seus membres, a través d’un dinamisme de corresponsabilitat” (DF 123). La comisión teológica internacional ha reflexionado con amplitud sobre la sinodalidad invitando a crecer en la colegialidad y a potenciar todos los organismos que favorecen la comunión.

La segunda palabra está vinculada a la primera, porque en una iglesia sinodal todos han de sentirse corresponsables. De modo particular, creo que ha llegado el tiempo de fiarnos de los laicos, de confiar en ellos y avanzar hacia una iglesia más participativa, capaz de apreciar la riqueza de la que se compone y, especialmente, la aportación de los jóvenes y de las mujeres. Hemos de hacer efectiva y ordinaria la participación activa de los laicos en la vida de nuestra Iglesia.

La última palabra es acogida. Ante el reto de la pastoral con los jóvenes, el Papa pide con insistencia, crear espacios de acogida, “espais fraters i atractius on es visqui amb un sentit” (CV 216). Nuestras parroquias y comunidades han de aprender el camino de la acogida. Hemos de “crear llar”, “cases de comunió”, en los que nadie sea indiferente ni ajeno, en la que se tejan lazos constructivos, en donde se aprenda a perdonar y ser perdonado (cf. CV 217). Los jóvenes nos piden “comunitats obertes, vives en la fe, desitjoses d’irradiar Jesucrist, alegres, lliures, fraters i compromeses” (CV 220). Como sabéis muy bien, la programación pastoral de nuestra Diócesis pone el acento precisamente en este punto: crecer como iglesia de puertas abiertas, como iglesia que acoge a todos.

Reunidos junto a la Madre de Jesús en este Santuario, le pedimos que nos enseñe a crecer en la comunión, a vivir unidos, formando una sola familia.

Para la misión

Pero no podemos olvidar que la comunión es para la misión. La Iglesia encuentra su razón de ser cuando no se mira a sí misma sino que mira hacia el mundo. San Juan Pablo II hablaba de “comunión misionera” y decía que “la comunión es para la misión y la misión es para la comunión” (ChL 32). El documento final del Sínodo habla de “sinodalitat missionera”. Crecer en la comunión, ser una Iglesia sinodal es presupuesto necesario para que crezca el impulso misionero, en el que se implique todo el pueblo de Dios. La misión tiene que ser una prioridad de toda nuestra Iglesia y de cada una de sus comunidades, en la que hay que invertir tiempo, energías, esfuerzos y recursos (cf. DF 119). Explica el Sínodo que la comunidad cristiana está “cridada a sortir de l’autoreferencialitat del ‘jo’ de la pròpia autoconservació cap al servei a la construcció d’un ‘nosaltres’ inclusiu envers tota la família humana i la creació sencera” (DF 125).

Nuestra vocación como sacerdotes y consagrados encuentra su sentido y su razón de ser en la misión. Hemos sido llamados por el Señor para participar en el anuncio del Evangelio. Dice de modo contundente el Sínodo: “cap vocació a l’interior de l’Església no pot col·locar-se fora d’aquest dinamisme comunitari de sortida i diàleg” (DF 127). Hoy damos gracias por esta vocación y misión que hemos recibido y agradecemos a Dios, de manera especial, los 50 años de sacerdocio de D. Dimas.

San Lucas quiso dejar constancia de que María estaba en el Cenáculo junto a los apóstoles, orando y acogiendo el don del Espíritu Santo, que hará salir a la Iglesia “por caminos y plazas” a anunciar el Evangelio. En la tradición antigua se dice que también se puede llamar “apóstol” a la Madre de Dios. Un autor del siglo VI dice que “María puede ser llamada apóstol con todo merecimiento pues ella supera a todos los apóstoles y desde el principio fue contada entre los apóstoles” (Severo de Antioquía, Homilía XIV, 8). De hecho, el amor y devoción a María han sido un elemento decisivo en la evangelización de muchos pueblos y también de Menorca. Que María, apóstol de Cristo, nos enseñe a ser una Iglesia que no tiene miedo a salir y llevar a todos los hombres y mujeres de Menorca la buena noticia de que Jesucristo vive y les ama.